

РЕШЕНИЕ

№ 21574

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4003** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 977 от 17.03.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20231110214009 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 18-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 21-4332-021497/22.10.2021 г. издадено от началника на сектор в отдел „ПП“- СДВР, в частта по т. 1, с която на Д. А. Д. от [населено място], ЕГН: [ЕГН] е наложено административно наказание: глоба в размер на 50 лв. за извършено нарушение по чл.137а, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), и е изменил НП, в частта по т. 2, с което на същото лице е наложена глоба в размер на 10 лв. за извършено нарушение по чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, чрез пълномощника- адв. Й.-САК, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото с него НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения - чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че по пункт 1 от НП фактическата обстановка е неправилно установена. В тази връзка с касационната жалба се твърди, че въззивна инстанция не е обсъдила направените с жалбата възражения. Оспорва се извода на СРС за доказаност на нарушението. Твърди се, че НП по пункт 2 незаконосъобразно е било изменено, вместо да бъде отменено, поради липса на описание на конкретно установените факти и обстоятелства относно изпълнителното деяние. Заявява се и искане за присъждане на разноски за всички съдебни инстанции дотук.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът, чрез процесуалния си представител адв. Й. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по изложените и аргументирани в нея основания.

Ответникът по касационната жалба, с постъпилото по делото писмено становище от пълномощника му – юриск. П. оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

СРС е приел за установена описаната в НП фактическа обстановка, че на 03.10.2021 г. [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] и срещу номер 11, Д. Д. е управлявал собствения си лек автомобил „С. Л.“ с рег. № СА 2301 НР, без поставен обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван и не представя СУМПС и контролен талон към него.

За нарушенията е съставен АУАН сер. ГА, № 530807/03.10.2021 г. Посочени като нарушени в

АУАН са разпоредбите на чл.137а и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. АУАН е връчен на нарушителя, който го е подписал без възражения.

Въз основа на АУАН и доказателствата в административната преписка е издадено процесното НП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на НП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на приобщените по делото доказателства е приела за безспорно установено извършването на вменените нарушения на ЗДвП, с посочения автомобил и при описаните в НП обстоятелства, като е потвърдила НП, в частта пункт 1. По отношение на наложената глоба за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП СРС е приел, че следва да бъде приложен чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, тъй като с НП е наложено само едно наказание - за неносене на СУМПС (при съобразяване с влязлото в сила изменение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, с което е отпаднала отговорността за неносене на контролния талон към СУМПС). По пункт 2 от НП въззивна инстанция е изменила НП, като е приложила закон за същото административно нарушение, поради отпадане на отговорността за неносене на контролен талон към СУМПС.

Решението е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63в ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствените материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно,

всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства (напълно пренебрегнал), формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото не сочат. Въззивната инстанция е проявила необходимата активност и е осъществила дължимия анализ на доказателствения материал.

Неоснователно е възражението за недоказаност на административно-наказателното обвинение. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства не внасят разумно обосновано съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Районният съд е преценил всички доказателства, които са били събрани във въззивното производство. Действително при разпита като свидетел на актосъставителя, същият е заявил, че няма конкретни спомени за случая, но в тази връзка се отчита характера на служебната дейност, която извършва този свидетел, както и невъзможността да си спомня неограничено във времето и в детайли всеки конкретен случай при изпълнението на служебните си задължения. Липсата на конкретен спомен у актосъставителя, възприел пряко извършването на нарушението и възпроизвел същото в редовно съставения от него и подписан акт за установяване на административно нарушение (АУАН) не означава, че по делото са събрани доказателства, които опровергават доказателствената сила на АУАН. Свидетелските показания не опровергават описаното в АУАН. Всъщност те не са източник на сведения за него- нито го потвърждават, нито го отричат. В този смисъл единственото събрано по делото доказателство за извършеното е АУАН и след като липсват други събрани доказателства, които го опровергават, правилно СРС го е приел за установено.

Неизлагането на подробни мотиви по всички възражения, изложени в жалбата против НП е нарушение от страна на въззивната инстанция. Същото обаче е несъществено, доколкото са изложени мотиви, които покриват минималния законов стандарт и позволяват на жалбоподателя да разбере в достатъчна степен съображенията за формираната от съда воля. В тази връзка

правилен е изводът на районния съд, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство и обуславящи отмяна на НП на това основание. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираните нарушения. Налице е съответствие между словесното описание на нарушенията и правната им квалификация.

Не е допуснато и другото релевирано с касационната жалба основание- по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.63в ЗАНН-нарушение на закона.

Разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, вменява в задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение – глоба в размер на 50 лв. е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП. Разпоредбата на чл. 137а, ал. 2 ЗДвП регламентира кръга на лицата, които са освободени от задължението за използване на обезопасителни колани, като в случая нито се твърди, нито е установено по отношение на касатора да е било налице изключение сред визираните в посочената норма.

Неоснователни са и оплакванията по отношение второто вменено с НП нарушение- по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Действително с изменението на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП (ДВ, брой 67 от 04.08.2023 г.) е отпаднало задължението за носене от водачите на контролния талон към свидетелството за управление на МПС, респ. неносенето на същото е вече несъставомерно. Изменението е влязло в сила на 07.08.2023 г. по аргумент от чл. 3, ал. 2 от ЗАНН следва да бъде съобразено, тъй като е по- благоприятно за нарушителя. Касаторът не е наказан за липса на контролен талон към СУМПС, тъй като нарушението описано в АУАН и НП е, че не носи СУМПС от съответната категория и контролен талон към него. Съставомерността на неносенето от водача на СУМПС не е отпаднала. Ето защо НП, в частта, в която касаторът е санкциониран за нарушение на чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и му е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева, правилно е било изменено от СРС.

С оглед на изложеното, оспореното решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание 63д, ал.4 от ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено. При съобразяване с предмета на делото и осъществената защита, изразяваща се в депозиране на писмено становище от процесуалния представител на ответника – юрисконсулт,

съдът определя възнаграждение в минималния размер, установен в чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ- 80 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 977 от 17.03.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20231110214009 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Д. А. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: